

Redacțiunea, Administrațiunea,
și Tipografia:
Brașov, piața mare Nr. 30.
Scrisori nefrancate nu se
primesc. — Manuscrise nu se
reținut.

INSERATE se primesc la Admi-
nistrațiunea în Brașov și la ur-
mătoarele Birouri de anușuri:
In Viena: M. Dukas, Heinrich
Schalck, Rudolf Mosse, A. Oppelt,
Nachfolger; Anton Oppelt, J.
Danneberg, in Budapesta: A. V.
Goldberger, Eckstein Bernat; in
București: Agence Havas, Buc-
curiale de Roumanie; in Ham-
burg: Karoly & Liebmann.

Prețurile inserțiilor: o seriă
gazetă pe o săptămână 6 or. și
30 or. timbru pentru o publi-
care. Publicări mai dese după
tarifă și învoială.
Reclame pe pagina a 3-a o
seriă 10 or. sau 50 bani.

GAZETA TRANSILVANIEI

ANULU LVII

„Gazeta”iese în mă-care di.
Abonamente pentru Austro-Ungaria:
Pe un an 12 fl., pe șase luni
6 fl., pe trei luni 3 fl.
N-rii de Duminică 2 fl. pe an.
Pentru România și străinătă:
Pe un an 40 franci, pe șe-
luni 20 fr., pe trei luni 10 fr.
N-rii de Duminică 8 franci.
Se primumă la toate oficiile
postale din țară și din afară
și la dd. colector.

Abonamentul pentru Brașov:
a administrațiunea, piața mare,
Târgul Inului Nr. 30 etajul I:
pe un an 10 fl., pe șase
luni 5 fl., pe trei luni 2 fl. 50 or.
Cu dusul în casă: Pe un an
12 fl., pe șase luni 6 fl., pe trei luni
3 fl. Ună exemplară 6 or. v. a.
sau 15 bani. Atât aboname-
tele cât și inserțiunile sunt
a se plăti înainte.

Nr. 184.

Brașov, Luni-Marti, 23 Augustu (4 Septemvre)

1894.

In ceasul alu II-lea.

Brașov, 22 Augustu v.

Circulara dela Blașiu, pe care o reproducem mai jos, ne vesteste unu taptu de mare bucuria pentru viitorul școlilor noastre confesionale.

E vorba de pactul încheiat între cele două Consistore Metropolitane ale noastre, dela Blașiu și Sibiu, cu privire la înființarea și susținerea școlilor noastre în comunele cu locuitorii români de confesiune mixtă. Din mai multe puncte de vedere amu putu dice, că acestu pactu este cel mai însemnatu progresu, ce s'a realizat între Români în deceniile din urmă și atâră numai dela bunăvoința, lealitatea, în parte potu și dela abnegațiunea imprumutată a organelor subalterne bisericesci, pentru ca pactul să producă în scurtu timpu cele mai binecuvântate rōde pentru multu încercata noastră causă școlară.

Stările de până acum erau, în adevăr, de nesuportat. Multe, foarte multe comune de-ale noastre, cari abia dedeau contingentul necesaru de copii pentru o singură școlă și cari aveau a se lupta cu cele mai mari neajunsuri materiale, erau osindite să susțină în același timpu două școle, ambele ca vai de ele, cu doi învățatori asemenea ca vai de ei, ba pe lângă asta în foarte multe locuri bietul popor român mai era osendit să plătescă și unu adausu de dare de 5% pentru susținerea unei a treia școle unguresci, de stat, care inaintea autorităților maghiare trecea ca singura școlă coreșpundătoare și legală.

Așa a fostu terorizat nenorocitul nostru popor deceniile întregi și toate stăruințele Românilor de inimă, toate pledoariile presei noastre naționale, toate dorințele exprimate corporativu la diferite oca-

siuni, pentru de-a mijloci o înțelegere între cele două Consistore metropolitane în scopu de-a delătura această regretabilă stare de lucruri, au rămasu până în timpul de față fără rezultat. Caprițiu și încăpăținarea unor teologi cu brēne roșii și cu cruci de aur pe pieptu a trasu dungă peste toate așteptările juste ale poporului și a făcutu imposibilă orice înțelegere hotărâtă între cele două confesiuni ale noastre. Mai aprōpe era Blașiu de Strigoni și Sibiu de Constantinopol, decâtu Sibiu de Blașiu și Blașiu de Sibiu.

Consecințele au fostu destul de fatale: progresul învățământului într'unu considerabilu număr de școle populare ale noastre a fostu în modulu cel mai categoric impedat, unele din școlele noastre au devenit chiar imposibile și cel ce a profitat din toate acestea a fostu adversarul nostru comun, care pe ruina școlilor noastre a ridicat în multe comune școle unguresci de stat.

Așa ni-amu perdatu noi puterile timpu îndelungat și a trebuit să așteptăm până când cuțitul a ajunsu la osu: până când guvernul a venit cu legea pentru salarisarea învățătorilor, pentru ca supremele noastre autorități școlare confesionale să-și dea, în fine, mâna de ajutoru imprumutat.

Deși în cēsul alu II-lea însă, pactul încheiat între cele două Consistore metropolitane ale noastre va fi salutat, de sigur, cu bucuria mare din partea tuturor Românilor înțelegători de marele interese ale cauzei noastre școlare. Atâră numai dela simțulu bun, dela hărnicia și buna chibzuintă a organelor noastre bisericesci, cari suntu chemate să profite de acestu pactu spre a repara greșelile, ce s'ar mai putu repara, și a aduce învățământulu

nostru poporalu îmbunătățirile și ușurințele, la cari se țintesc prin elu.

Inceputul fiindu făcutu, și încă făcutu fiindu chiar din partea Metropoliilor noastre, credem, că nu ne mai rămâne nici unu motiv de-a ne indoi, că și singuraticele noastre Episcopi voru face asemenea. Vomu scăpa atunci de chinuitoarea situațiune de până acum și în locu ca să vedem într'o singură comună câte două școle ticăloșe românesci, în cari progresul este impedit prin nenumerate miserii, vomu vedu concentrați pe toți Români dintr'o comună în jurulu unei singure școle, care să servescă ca adevăratu focularu de lumină și cultură națională. Prea puține voru fi comunele, ai căroru locuitorii români să aibă trebuința de-a susține câte două școle confesionale deosebite.

Chiar dacă împrejurările materiale li-ar permite-o acesta, ei voru fi multu mai profitat, decât se voru fuziona într'o singură școlă, pe care să o doteze cu mai multu învățatori. În acestu casu școlă va fi în stare de-a produce progrese necontestabilu mai mari.

Dorim din inimă, ca pactul încheiat între Consistorele noastre să fiă exploatat în dimensiuni câtu mai mari, căci rodnice și binecuvântate voru fi urmările acestei acțiuni pentru sōrtea instrucțiunei noastre populare și urmașii voru aminti cu recunoștință numele celor ce au urzit și realizat acestu laudabilu pactu.

Etă circulara, de care vorbim mai sus:

Nr. 3382—1894

Cerculariu cătră întregu clerulu archidieceșan.

Onorate în Christos Frate!

După mai multe încercări și tractative între acest consistor și consistorul archidieceșan greco-oriental din Sibiu, în fine ni-a

succes a ajunge la o înțelegere deplină cu privire la înființarea și susținerea școlilor române în comunele, unde locuesc și Români greco-catolici și Români greco-orientali, și unde una din aceste două comunități nu-și potu susține școlă propriă confesională.

Înțelegerea acesta reciprocă stă din următoarele 10 puncte:

1. Dacă o comună bisericescă, din lipsa de mijloce materiale, doresce să susțină școlă comună cu cealaltă comună bisericescă de altă confesiune, acesta d'n urmă este obligat a ceda dorinței aceleia pe timpu de celu puțin 10 ani.

2. Conformu principiului enunțat în punctulu precedentu, în comunele, în cari nici greco-orientalii nici greco-catolicii nu potu susține, în conformitate cu legea statulu, școlă propriă confesională, se va susține numai o singură școlă, anume va susține școlă confesională comuna cu credincioșii în majoritate, și confesiunea cu credincioșii în minoritate și va sista școlă sa confesională.

3. Pentru susținerea școlei acesteia, asupra căreia dispune întru toate confesiunea cu credincioșii în majoritate, confesiunea cu credincioșii în minoritate contribuie în modulu și proporțiunea, cu care contribuie confesiunea care susține școlă.

4. Unu asemenea raportu să aiba valōre celu puțin 10 ani. Inainte de expirarea acestui periodu, raportulu amintit nu se potă abdice din nici o parte.

5. Catechisarea elevilor o facu preoții respectivei confesiuni separat, în ore separate, și în toate corelațiunile dintre elevii acestei școle și învățatoru se va evita orice lucru, care ar putu vătăma confesiunile.

6. Preotulu ori-cărei confesiuni române are dreptulu a visita școlă, ori-când îi va conveni, și despre timpul ținerii examenulu se voru avisa preoții și protopopii concernenți ai ambelor confesiuni, ca să potă asista la esamen, cei din urmă în calitate de comisari, de sine înțelegându-se că presidiulu și conducerea examenulu compete protopopulu, dela a cărei confesiune își are școlă caracterulu său.

FOILETONULU „GAZ. TRANS.”

ALESIO.

De Duiliu Zamfirescu.

(3) Cătră Donna Bianca d. G. (Urmare).

II.

Rēsărea o lună, ca din povești, și întindea pe oglinda mării farmeculu nespust de poeticu alu luminei sale argintii. Pacea pustiuului apelor umplea văzduchulu de visuri. Pērechii rētăcite veneau despre Nettuno pe țermul nisipost, și se opreau sub vila Sindici, spre a asculta acordurile unui pianu întârziat. Aerulu, plinu de mirōse de roșetă și de magnolia, prindea ori ce șgomot. Marea deabia clipea din genele sale umede. Viața în mijloculu acelei feerii, adormea ușor.

Și ușor, târziu, Nanina venea singurică pe marginea mării, cu pasulu grăbitu, întorcēndu capulu din când în când, să vadă, decât nu o urmăresce cineva. De se întempla să întâlnească vre-unu întârziat ca dēnsa, se ascundea repede în umbra u-

nei cabine, și binișor scotea capulu de după scânduri, să vadă, decât a trecut. Apoi ēr o lua rara, rara pe nisip, stăpănită de unu singuru gându, ce o mână, cu puterea, cu care aburul mână o mașină, spre ținta vieții. Se ducea la elu.

Cu o nōpte înainte făcuse același drum. Urcase scările hotelulu Sirenelor tremurāndu, ajunsese în coridorele incurcate, cu obrajii roșii, și o luase la stānga, în locu de a-o lua la drēpta, cum îi spusese contele. Portariulu se uitase la ea cu zimbetulu jidovescu alu rasei sale, și nu-i dīse nimic. Don Fabrizio o aștepta.

Sē-i lāsăm și se nu-i căutăm, decât mai târziu, la ferēstră, privind amēndoi pe mare, prinși de același simț alu frumosulu, cu tōte că elu era unu Buoncompagni și ea fīca lui Alesio. O luase ușor de mijlocu, cum stau la ferēstră, și pārea a-i vorbi ei, când dīcea încet:

Tu parli; e, de la voce a la molle aura...

Dēr elu vorbea inimei lui, nopții, mării, potu chiar ei. Dēnsa asculta, pierdută cu desăvirșire în ilusia ferioarei; îi sāruta mâna ca unu copilū nevinovatū, și-lū ruga să-i mai spue ceva, așa, cu versuri. Era firea

femeiască, caldă și îmbătată de parfumulu simțurilor, care gāsea în cadență și în vorbe frumoșe malurile verđii, pe cari se-și reverse sufletulu.

— Ce frumoșe lucruri soi! îi dīcea ea. E bine să fii poetu și să spui așa minunate vorbe.

— Da, rēspondea elu rīdēndu de atāta naivitate. Ți place?...

Ea voi să repeteze inceputulu versulu și ridică glasulu: tu parli...

Elu îi puse mâna la gură repede:

— Siiit!...

Apoi se retrase iute dela ferēstră.

— Ce comedii faci, îi dīse.

Ea își dusesse amēndouē mânila la gură și se întorsese repede, rīdēndu încet printre degete și sārindū într'unu picioru prin casă.

— Tu parli, mai dīse încă odată încet, luāndu-se după elu și apucāndu-lū de gātū, tu parli e mi baci, adause, întinđēndu-se spre dēsulū.

— Destulū, Nina. Facemū prea multu șgomotū.

Fata se opri în locu și se uită lungu la elu.

— Da ce ai? îl întrebă cu glasulu rugător. Pe cine supēram?

— Pe cei ce dormu... și potu și pe cei ce nu dormu, adause elu mai încet, ducēndu-se binișor spre ferēstră și uitāndu-se pe furișu în terasa dela rēndulu întâi.

Ea se luă după elu și voi să vadă, ce se petrece; însă înainte de a ajunge la ferēstră, Buoncompagni o apucă de brațe și o opri.

— Nu-i nimeni; șeđi colo binișor și să închidemū ferēstră.

— Nu-i nimeni? întrebă Nina lungu, uitāndu-se în ochii lui. Dēcā nu-i nimeni, lasă-mē să vedū.

Elu o sili să vie spre elu, mângāindu-o, dēr nedibāoia lui aprinsese ochii feței, care se uita la elu pe sub gene, cu o umbră de disprețu foarte vorbitore.

— Lasă-mē!... strigă ea, smucindu-se de-odată din mânila lui și sārindū la ferēstră. Mai iute decâtu ea, don Fabrizio o apucă de unu brațu și o învērți în locu, strīngēndu-o așa de tare, încātū fata căđū la picioarele patulu. Dēr ori câtū de iute o prinse elu, dēnsa putu zāri o umbră albă rēzemată de marginea terasei, și șarpele

7. Dacă în o asemenea comună nu există edificiu de școală corespunzător și se face nou edificiu de școală, la facerea lui contribuie ambele confesiuni în mod proporțional, și în acea proporție edificiul este proprietatea ambelor confesiuni. La zidirea de a înceta raportul de corelațiune între confesiuni, în ce privește școala, atunci confesiunea cu credincioși în majoritate are să restituie minorității partea proporțională cu care a contribuit la zidirea școlii. Spre scopul acesta îndată la zidirea școlii se prețuesc edificiul școlar și se statorcesc proporțiunea, în care a contribuit la zidire făcând confesiune.

8. În casu, când una dintre confesiuni are edificiu de școală corespunzător, nu se va edifica școală nouă, ci pruncii ambelor confesiuni vor primi instrucțiune în acel edificiu corespunzător, care va rămâne proprietatea confesiunii ce l'a zidit, chiar și în casul, când școala luată în sens moral nu ar purta caracterul confesiunii, ce a ridicat edificiul de școală.

9. Partea proporțională, cu care contribuie confesiunea cu credincioși în minoritate la susținerea școlii, are să fie administrată susținătorului școlii în 2 rate egale, anume prima la începutul lunii Octomvrie și a doua la începutul lunii Februarie, fiindu' afacerea internă a respectivei confesiuni, cum și în ce mod o încasază ea dela credincioșii săi.

10. Modalitatea susținerii unei școle, între condițiunile stipulate în punctele precedente, cade în competența protopopilor ambelor confesiuni, cari eșind la fața locului vor lucra în bună înțelegere, conformu' principiilor desfășurate mai sus.

Aducându' acestea la cunoștința Venerabilului Cleru' arhiepiscopalescu spre știință și acomodare, comitemu' tuturor oficiarilor protopopeschi, ca în conțelegere cu protopresbiterii gr. or. concernenți, toate afacerile școlilor de natura celor indigite să se le reguleze și complaneze în fă-care casu concretu' intru toate, conformu' principiilor desfășurate în punctele de mai sus, fără nici o abatere dela acesta.

Blașiu, din ședința consistorială, ținută în 21 Augustu' 1894.

Ioană M. Moldovanu' m. p.
Vicariu Capitularu'.

„Panslavismul” în Ungaria.

Diarul germanu' „Münchener Allgemeine Zeitung” publică în numărul său dela 30 Augustu' o corespondență din Ungaria de Nordu', în care autorul combatu' în mod hotărît suspiciunile diarelor maghiare, că între Slavii din Ungaria ar exista o mișcare „panslavistă”. În articolu', înainte de toate, se espune, că „panslavismul” se ia nu-

mai ca pretextu', ca statul să potă pași cu atât mai strictu' contra Slovacilor. S'a întâmplat acesta de mai multe ori fără ca să se potă dovedi corectitatea juridică și politică a aștorfelu' de măsuri.

Autorul amintescu' disolvarea fără nici o basă a reuniunii literare slovace „Matica” în anul 1876, și confiscarea fondului ei. În același timp s'au închis și trei gimnasii slovace, fără ca să se înființeze în locul lor alte institute de aceeași natură și același caracter. Închiderea acelor institute a fost o violare a autonomiei legislative bisericescu', sub a cărei ocrotire steteau ele. Ca motivu' al acestor fapte arbitrare se numia totu' „panslavismul”. Ce este însă panslavismul acesta, periculosu' pentru stat? — întrebă autorul, și totdeodată răspunde următoarele:

Panslavismul dintre Slovaci din Nordul Ungariei în realitate este o invențiune a singuraticilor ștreberi maghiari sau maghiarizați, cari, ca agitatori îndemânatici, se folosesc de acestu' mijlocu', pentru de a-și promova interesele lor personale și totodată pentru a strânge în lumina patriotismului mântuitor de stat. Adevăratul conducător al acestei grupe a fost deputatul Bela Grünwald, care înainte de doi ani se sinucise în Parisu', și care ca fostu' viceșpanu' în comitatul Zala, descoperise între Slovaci „panslavismul” și cerea cu cuvântul și în scrisu' nimicirea lui cu focu' și fieru'.

Invinuirile șovinistilor maghiari, că Slovaci ar fi aplecați spre panslavismu', nu sunt noue. Le aflăm încă pe la a. 1848, când în cestiunea acesta s'a născutu' o lungă schimbare de scrisori între contele Leo Thun și între Franciscu' Pulsky, în colonele diarului „Allg. Ztg.”.

Înainte de toate acuzatorii nu potă dovedi și espune clar, că în ce stă peccatul panslavismului la Slovaci. Dacă omul judecă seriosu', atunci ca periculosu' statului se potă lua în considerare numai act. „panslavismu'”, ale cărui intențiuni sunt îndreptate într'acolo, de a aduce pe toți Slavii acestei monarhii într'o dependență politică dela domnia unei puteri slave unitare... Însă judecându' obiectiv, nici unu' popor din Austro-Ungaria nu arată mare aplecare spre Rusia, seu dór chiar și dorința de-a se împreuna cu ea. Nu excepționăm de aci nici chiar pe Sârbi și Cehi, cari sunt priviți ca naționalități rusefile din monarhia habsburgică. Și încă pentru aceea nu, căci toate naționalitățile slave, dela natură și emanându' din simțământul lor naționalu' propriu, forte viu, sunt în contra panslavismului, adică în contra unificării lor politice și naționale. În momentul, în care s'ar pută crede despre

Cehi, despre Sârbi, despre Sloveni, seu despre Slovaci, că ar fi în stare a renunța la limba și la naționalitatea sa și a se face „Rusi”, ar înceta și „rusofilia” sa. Singurately apostatî încă nu sunt dovədə. Visul despre o unire mare slavă este și va rămâne visu', care nu se potă realiza nici măcaru' pe teren literar.

Pe Slovaci nu-i lăgă nici față cu trecutulu', nici față cu prezentulu' vre-unu' factoru' hotărîtor de Rusia. Nu au comunu' cu ea nici istoria, nici limba, nici confesiune; ba din contră, întreaga lor dezvoltare culturală de secol merge pe alte cărări, urmăresce alte interese. Să se întrebe poporul slovacu', că ore există în elu' vre-o tradițiune, aplecare, seu alipire de Rusia și domnitorulu' ei! Suntemu' convinși, că abstragându' dela câțiva partizani, astfel de momente în viața poporului slav nu se potă afla. Poporul acesta e „slav”, însă nici-odată „panslav”. Slovaci vrea să fie și să rămână Slovaci, și aderența acesta la naționalitatea sa eredită este atât de mare, încâtu' Slovaci, cu toate că sunt atât de aprupe înrușiți cu națiunea cehoslavă, totuși nu se invoiescu' a primi ca limba literară comună pe cea cehă, ci din potrivă își dau totă năsuința de a-și ridica dialectulu' slovacu' în rândulu' limbilor literare.

Mai multu': particularismulu' împedecă chiar și crearea unei limbi literare slovace unitare, astfel că Slovaci din Nordu'-Ostul Ungariei scriu în dialectulu' lor, și nu vreu' să se acomodeze la limba literară a conaționalilor lor nordu'-vestici.

Alipirea acesta de limbă și naționalitate este celă mai bunu' zidu', de apărare contra propagandei panslaviste, dér și în contra tendințelor de maghiarizare. Împrejurarea acesta din urmă e mai alesu' cauza că Slovaci suntu' invinuiți cu panslavismu'.

Dacă așdî în Ungaria de Nordu', că unu' seu altulu' ar fi panslav, și cauti, că în ce se manifestă acelu' panslavismu', aflî din o sută în celu' puțin nou-deci de casuri, că respectivulu' „cu predilecțiă” vorbesc slovacu', convine mai bucurosu' cu Slovaci, ceteșce cărți și diare slovace, aparține reuniunilor slovace etc. Adeca: iubirea, alipirea și cultivarea limbei natale slovace servesc ca semnu' caracteristică alu' „panslavismului”.

În locu' de-a da cursu' liberu' năsuințelor nefructifere și agitatorice de desnaționalizare a poporului pacnicu' slovacu', și prin acesta a da nascere reacțiunii naționale, ar fi avutu' politica dominantă datorință, de-a ridica acestu' popor în modu' culturalu' prin limba sa maternă, și totu'odată a îmbunătăți existența sa materială, prin ceea ce s'ar fi evitat și bola de emigrare, lășiță atât de multu' în timpul mai nou.

Durere însă, nu s'a urmatu' o astfel de politică, ci s'a lucratu' contrarulu', și de

aceea acum și la poporul pacnicu' și fidelu' alu' Slovacilor stămă față în față cu o agitare națională și socială, pentru a cărei delaturare nu mai potă servi mijlocele de până acum folosite de politica guvernului și a partidului.

Și în faptu', și acei „panslavi” rabiști dela conventulu' districtualu' din Turuțu'-Sân-Mărtin nu au pretinsu' altu'ceva, decâtu' dreptulu' de aplicare alu' limbei lor materne slovace în biserică, școală și comună. Ei protesteză contra scoterei limbei lor din aceste instituțiuni, ceea ce periclităză existența naționalității lor. Deci cu unu' cuvântu': panslavismulu' multu' cântatu' alu' Slovacilor din Ungaria nordică însemnă: apărarea limbei și naționalității lor contra desnaționalizării, ce îi amenință din partea maghiarismului.

La o adunare în Blașiu.

— Impresiu' —
(Urmare.)

Dér étă-ne înaintea hotelului „Universu” unde publiculu' grăbia la adunare. Sala cea mare a hotelului din ce în ce se umplu' cu oșpeți. Pe la orele 10 și 3/4 publiculu' numerosu', compusu' din dame și domni, din proprietari și industriași, tineri și bătrâni salută cu repeți și însuflețițe strigări de „să trăescă” sosirea venerabilului, zelosului și iubitu' presidentu' alu' despărțământulu' prof. gimn. d-lu' Iónu' Germanu' care pătruns de chemarea Asociațiunii noastre, cu inimă înlățăță în sferile iubirei immaculate de neamulu' său român, dede liberă espresiune unor idei și principii înalte cuprinse în discursulu' său, prin care deschise adunarea generală a despărțământulu'. Înainte de toate d-lu' Iónu' Germanu' avându' în vedere cultura preste tot și mai alesu' cultura cea adevărată, care nu potă fi alta, decâtu' cea întemeiată pe religiu', — îndeamnă adunarea, ca nici-odată să nu se abată dela credința în Dumnezeu, care atât de necesară este în timpul de față, când societatea omenescă este sbiciuită fără milă de plăgile necredinței. În specie avându' în vedere sôrtea poporului nostru român atrage, prin cuvinte mișcătore, atențiunea mamelor române asupra educațiunii fragedelor sale mlădițe, ca în leagănu' încă să se depună solidu' fundamentu' sentimentulu' religiosu' și pe acesta să se așede apoi cultura română și în specie educațiunea națională. Fără idealu' nici unu' popor nu potă progresa și nu se potă lupta pentru realizarea visurilor sale, ér idealulu' celă mai înaltu' este Dumnezeul popo'loru' cuprinsu' în religiu'.

D-lu' Germanu' nu a întrelăsat mai departe a accentua una dintre cele mai principali garanții ale existenței poporului român: educațiunea și instrucțiunea în limba maternă. Dice apoi, „că nu e destulă a cânta numai „Deșteptă-te Române”, ci trebuie să lucrăm pentru luminarea și deșteptarea poporului român”, spre care scopu' s'a înființat „Asociațiunea Transilvană”; nu e destulă, — continuă dânsulu' — numai a cânta „Susu' opincă, susu'”, ci trebuie să capacităm pe părinții bășiloru' de școală, cari au terminat 2—3 clase, și pe cari de o parte nu-i ajută nici capacitatea, de altă parte nici mijlocele necesarii la continuarea studiilor, — să-i dea la meserii, ca părinții să cumpere opincile și ciobotele dela fiil lor, ér nu dela străinu'. „Să punem indiferentismulu' la o parte, să lucrăm pentru promovarea binelui poporului nostru și pentru binele publicu', căci numai așa ne vom câștiga stimă și respectu' în concertulu' popo'loru' civilizate”.

Acestu' discursu' importantu', predatu' cu o însuflețire proprie d-lui Iónu' Germanu', a pătrunsu' adâncu' la inima tuturor celorți prezenți, pentru care a și întâmpinat aplause vii și aprobări generale. După acesta ședința se declară de deschisă din partea presiului.

Îndată după aceea se alegu' comisiunile îndatinate pentru censurarea șocoteliilor, pentru controlarea activității subcomitetulu' despărțământulu' și pentru înscrierea de membrii noi, premergându' la

geloziei o mușcă de inimă, cu atât mai repede, cu câtu' îl vęduse de mai multe ori, rătăcindu' pe țermulu' mării, alături de o domnă tină și frumoasă.

Căduță astfelu' josu', fără de putere, începuse se plângă. Elu' închise repede oblonelile și se întorse la ea.

— Ce copilă frumosu' și alintatu' ești, Nanino.

Fata ridicase spre elu' genele ei muiate de lacrimi.

— Cine i femeia aceea?

— Ce femeie, Nanino?

— Nu te mai fac, e o femeie, o știi așa de bine, ca și mine, și se suspinându', — ba potă mai bine, decâtu' mine, și eu ca o prôtă viu aici...

Gluma devenea supărătoră. Alături era lume, care durmea, și trebuia s'arșit cătu' mai repede

— Fată dragă, eu nu sciu pe cine ai vęduțu' tu. Josu' la rândulu' întâi ședă mai multe familii... Și cu îndrăsnela lungei lui esperiențe trase dreptu' în țintă.

— Potă să fie donna Giulia Glazera, o femeie frumoasă care m'ai vęduțu' de mai multe ori...

— Da, și se fata repede. Cine-i donna Giulia asta?

Buoncompagni începă a ride.

— A, bravo, ești gelosă... Prea bine... Apoi, cu nepăsare, ca și cum n'ar fi fostu' vorba de elu':

— Donna Giulia e o femeia frumoasă, care șade la rândulu' întâi, are unu' copil, e vęduv și mă plictisescu'...

— Spui dreptu'?... da?... întrebă fata repede și multămită.

— De ce n'ăș spune dreptu'. Dér înțelegi, ori câtu' m'ar plictisi, nu mă potă arăta lumii cu o femeia în casă la mine.

— Așa e, ai dreptate... Eu sunt prôtă. Dér trebuie să mă ierți. Fă-mă ceva, ia-mă cumpără-mă, ține-mă alături de d-ta, și-ți jur, că nu voi îndrăsnii să dîcă nimic. Acu mă ducă. Tare mi-e uritu' să mă ducă.

Și ér se întorse spre elu'.

— Nu iubescu' pe donna Giulia, nu-i așa?... — Ce copilă ești! Nu iubescu' pe nimeni, decâtu' pe tine. Adio, adio Nina.

Și o împingea încetu' spre ușe. Ea se

lăsă ușor pe brațulu' lui, fără să înțelegă altceva, decâtu' că-lu' iubea cu tot sufletulu' ei tineru'.

— 'Dio... caro. Măne.

— Da Nina, măne.

Și se coborî pe scări, ușor ca unu' fulgu', sprintenă, caldă la gânduri, cu felu' de felu' de cântece în capu'. Ajunse acasă încetu', bună, urea spre odaia ei în hanulu' destrăbălatu', în care locuia, și când ghebosulu', care avea și elu' o altă odăiță alături, îi eși în cale, dîcându-i cu răutate: — a ha, acuma se vine?... dânsa îi trecu mâna peste obrazu', cum avea obiceiul să facă, dîcându-i:

— Culcă-te, culcă-te Amore. Nôpte bună!

— Da, o fi nôpte bună...

— Cum vrei.

Și apoi îi închise ușa în nasu', se destrăcă și adormi, par'că și-er fi avutu' partulu' în foile unui trandafir legănatu' de vântu'.

(Va urma.)

visuite. După redeschirea ședinței, președintele invită comisiunile esmise să raporteze despre cele observate. Se raportază și se dau absolutele de lipsă, er la observările făcute, mai ales din partea comisiunii pentru controlarea activității comitetului, președintele dă explicațiile și deslușirile de lipsă, ce cu satisfacțiune se iau spre știință din partea adunării generale.

Un moment însufletitor pătrunse inimile celor de față, când comisiunea pentru înscrierea de membrii noi, aduse cu via plăcere lista membrilor noi între cari locul primă îl ocupă Preaestimata Dămnă. ved. Nina Cergedi din M. Oșorheiu, care cuprindându însemnătatea Asociațiunii în aceste timpuri grele mai ales, se înscriseră de membră fondatoare depunându suma de 200 fl. v. a. Fiă dămnă Cergedi încredințată pe deplin despre stima și recunoștința, ce i-o aducă toți Românii adevărați. Dela alți membrii vechi și noi se raportază încassarea de preste 90 fl. v. a.

Luându-se acestea spre plăcută știință se procedeă la alegerea noului comitet, căci cel de până acum expirându-i intervalul de trei ani, și-a depus mandatul. La propunerea D-lui Dr. S. Radu se alegă spre acest scop: în comisiunea candidătoare d-nii Zacharie Brană, protopop, Ionu Orga v. director seminarial și Georgiu Bărbătu adm. protopopesco. Comisiunea propune re alegerea domnilor Ionu Germanu preșident, Vas. Oleanu, Aug. Bunea, Dr. V. Smigelschi, Ioan Negruț și Aron Deacu, eră de membrii noi se aleseră d-nii Ionu Br. Hodoșu și A. Domșa. E caracteristică că fostul membru ordinar prof. gimn. Aron Deacu a fost scos frumuseț de on. comisiune din șirul membrilor ordinari, cu tôte că d-lu Deacu a fost unul dintre cei mai laborioși membri ai comitetului. Per quam regulam? Să răspundă comisiunea candidătoare.

După aceste prezidiu aduce pe tapetă determinarea locului, unde în anul viitor să se țină adunarea despărțământului. La cererea proprietarului S. Moldovanu, se defige spre acest scop comuna Cergăulț-mic.

Esauriată fiindu programa adunării prezidiu multămesce publicului pentru atențiunea și considerațiunea prestată în decursul ședinței și prin câteva cuvinte bine simțite declară ședința de închisă.

— „Ei bine, amice, tôte acestea trecu în cea mai bună ordine, der spune-mi ce impresiune a făcutu asupra ta în special adunarea acăsta?”

— „Impresiune foarte bună peste tôte; una însă trebuie să observă, precum au observat și alții, că ce anume pôte fi cauza de nici chiar în Blășiu nu iau parte la o adunare de caracter cultural românesc, membrii corului canonical? Căci afară de prezidentul Asociațiunii, Reverendissimul d-nu Ioan M. Moldovanu, nici unul dintre acești domni, cari se află în Blășiu, nu află de bine și demn de cauză să onoreze adunarea generală a despărțământului cu prețioasă loră presentare?”

— „Apoi frate, să-mi pardonezi, der trebuie să spun verde, că nu toți omenii au timp să participe la adunări, fiă chiar și numai de caracter pur cultural și țină-se atari adunări de-o svărlită numai de locuințele lor. Omeni, cari pururea sunt ocupați cu fericirea supușilor săi, nu au nici Duminecă, nici sârbătoare, și așa nici timp de a mai participa la adunări românești...”

— „Iartă, frate, der raționamentul tău nu mă pôte abate dela convingerea mea aprobată și de alții, că nu cea adusă de tine este cauza adevărată a absenței, ci înaltul Olimp, ce nu le permite a descinde și a-se amesteca printre muritorii de tôte zilele. Onore excepțiunilor!”

— „Acăsta apoi numai interesu naționalu nu se pôte numi?”

— „Durere, așa este!”

— „Der spune-mi tu, de ce nu s'a vădutu der dintre țărani vre-unul, decă domnii cei mari „nu pôte” participa? Nici un singur suflet de țeran la adunare, nici baremi din Blășiu sat! Asta e mai mult decătu de... Scopul Asocia-

țiunei noastre este tocmai cultura poporului român, și la adunare popor român ca'n palmă”.

— „Ti mărturisești, că și eu m'am interesat de acăsta și am și urmăritu cauza, der mi-s'a spus, că nu pôte fi alta, decătu că cei chemați, cari stau în atingere nemijlocită cu poporul ruralu, nu-și pricepu chemarea de luminători ai poporului și nu au în vedere sôrtea țeranului român în viitoru”.

— „Tristă, de tôte tristă!”

(Va urma).

Lupă în piele de oie.

Gazetele ungurești publică o postimă scrisă deschisă adresată de „exgeneralu” Turr d-lui Friedrich M. Passy, președintele congresului internațional de pace francescu.

În scrisoarea sa, d-lu „exgeneralu” se ocupă de raporturile dintre Români și Unguri, și protestază contra tendinței Românilor de-a pune în discuția cestiunea română la Congresul de pace din Haga. Elu dice, că cestiunea acăsta nu se pôte discuta, decătu înaintea unui congres de istorici și archeologi, séu în ședința unei societăți științifice, ai cărei membri ar trebui să judece asupra celorlalte întemplate pe timpul, cându s'a înființat statul ungaru.

Se ocupă apoi de maghiarizare și are aerul de-a susține, că decă Maghiarii n'ar fi fost concilianți și liberali, decă ei ar fi urmată esemplul celorlalte națiuni din Europa, ați în Ungaria toți ar fi Maghiari. Der ei n'au făcut-o, ceea ce bărbații lor de stat de ați consideră de greșelă. Pentru ca să dovedescă aserțiunea sa, Turr se provocă la cele ce le-a dișu Wekerle în Baia-mare despre maghiarizare. Se mai provocă și la adurmitul în Domnulu țiaru „Delfinulu”, care înființat și susținut de nice jidan impertinenți, a avut obrăznicia să susțină, că Românii numai recunoscători pôte să fiă Maghiarilor, pentru-că aceștia în 1848 i-au scos din jugul iobăgiei.

D-lu „exgeneralu” dice mai departe, că nu vrea să cerceteze, decă purtarea necuminte a Românilor nu e urmată cu scop de-a pregăti terenul unor idei de cucerire. Cucerirea acăsta — dice — nu e altceva decătu o fantasmagorie, care nu scie, ce caută ea în intrunirea dela Haga? Ce ne împoartă pe noi (membrii congresului) acestu lucru deosebitu, în care locuitorii unei insule latine, ce dispare în Oceanul slavu — care și până acuma a știrbit-o destul — vre cu puterea să pustiască insula vecină, care îi este singurul rașim în lume? Spre scopul acăsta ea se aliază cu acele valuri înfuriate, ce vreu să înghiță... amândou insulele.

Sfârșind d-lu „exgeneralu” dice pe tonul fariseului: „Fiind-că între Maghiari și Români ar fi foarte ușor de-a se restabili înțelegerea, decă Românii cu noi, er nu contra noastră ar căuta să facă acăsta — sunt convinsu, că nobila noastră societate, care este ocupată așa de multu cu cestiuni multu mai importante, nu va permite, să fiă folosită pentru o cêrtă, care se ține de-unu congres de răboiu, er nu de-unu congres de pace”.

Nesse semmit, fogd meg jól! Pécăt de timpul cheltuit cu asfelu de dicțiuni fără nici o valoare practică.

SCRIRILE DILEI.

— 22 Augustu

Din Seghedin ni-se scrie, că în 1 Septemvre n. a intrat în închisura de stat de-acolo d-lu Iustinu Ardeleanu redactorul „Vulturului”, condamnat pe două săptămâni. — D-nii Dr. I. Rațiu, Dr. V. Lucaciu și I. Coroianu sunt cu toții sănătoși. Morbul de ochi alu d-lui Lucaciu a trecut.

— o —

Aplause „patriotice” pe promenadă. Ieri a. m. a cântat muzica orașenească pe promenada de jos. Aglomerația publicului

era mare. La sfârșit muzica a aflatu cu cale să cânte unu marș ungurescu — cum de altminterlea s'a întemplat în forțe multe rânduri totu la acelu loc — și de-odată lumea liniștită se trezește c'o izbucnire violentă de aplause sgomotoșe, cari au atins sentimentul publicu în modu foarte neplăcutu. Nu scim cu ce impresia s'au depărtat membrii capelei orașenești după acăsta scenărie uezată, atătu însă putem spune, că acestu soi de provocătoare manifestare a „patriotismului”, a fostu cătu se pôte de rău alesu.

— o —

Copii arși. Ni-se scrie: În pădurea Capitulu rom. cat. de lângă Miersigü, în noptea de 10/30 Augustu au arșu într'o colibă 2 copii, unul Slovacu de 14 ani și unul Român de 10 ani, ambii din comuna Bicaciu. Faptul s'a întemplat astfel: Comuna Bicaciu a Juațu în arenda, pentru pășune, susu numite pădure, și aci își ține vitele sub îngrijirea a doi păstori, er aceștia aveau ca ajutoru pe nenorociti băieți. Despre întemplarea focului păstorul de român, care e și tata pruncului mai micu, spune, că ei séra și-au făcutu focu lângă colibă, căci era rece, copiii durmeau deja în colibă, dela unu timp și ei, păstori, s'au culcatu afară pe lângă focu. Noptea a început unu vântu, care de siguru suflându din focu în coliba acoperită cu paie până la pământu, acăsta au luat focu. Bagséma toți au dormit greu, căci când s'au trezit păstori de căldura focului, copiii erau deja cu totul fripti-morți. Amândoi copiii sunt cu totul desfigurați; cel mai mare — spune medicul — a făcutu sforțări să scape, der fiindu de tôte părțile încungiurată cu făcări și înfricat, apoi înădușit de fum, n'a pututu striga și astfel a arșu de viu.

— o —

Avisu de concertu. După cum am fostu anunțat Joi, în 6 l. c. se va da concertul artistelor pe pianu, Elsa și Gretchen Krummel, în sala otelului centralu „Nr. 14”. Atragem atențiunea publicului asupra acestui concertu, deorece concertantele în călătoriile lor artistice au fostu apreciate din partea celorlalte autorități musicale, ca demne de tôte lauda. Astfel și „Leipziger Neueste Nachrichten” serie în modu foarte favorabilu despre concertul lor datu acolo, numindu-le adevărate artiste în precisiune și măestria predării. — Bilete se pôte căpeta în librăria Zeidner.

Dela Vațu.

Budapesta, 1 Septemvre.

(Coresp. part. a „Gaz. Trans.”)

On. Redacțiune! În 4 (16) Augustu la 3 ore p. m. eram în cancelaria directorului dela închisorile din Vațu, ca să ceru intrare la prizonierii noștri politici; eram cu verul meu (Dr. Gavrilu Cosma) și acestuia am să-i multămescu, că n'am adurmit pe scaun, așteptându pe d-lu directoru, care abia după 2 1/2 ore a venit — dice-se dela ispectă — D-lu directoru e omu complexant; după ce ni-a întinsu mâna, ni-a făcutu observarea; că orașul Vațu are sârbătoare ați, și în astfelu de timp n'ar fi permisă intrarea, cu tôte acestea, din considerare, că-lu așteptăm de multu, ne permite 1 oră să petrecem cu ai noștri.

Am intrat în închisura de stat, improvisată anume pentru ai noștri; i-am aflatu pre toți în curte, parte se preumblau, parte ședeau pe bănci la umbra zidului; erau voioși și sănătoși. Le face mare plăcere ospetii, der nici aceștia nu obosescu a-i cerceta; totu într'una alergă Românii la Vațu.

Tôte ziua sunt împreună, séra însă fi-care în odaia sa, apoi lăcatu pe ușe și haiducul cu pușca în spate, se preumblă tôte noptea prin ambitu. D-lu Patia dice, că „așa se cade la domni cei mari”. Serviciul îl îndeplinesc criminali, cari sunt pe la finitul osănde de închisore.

Statul le-au cumpărat acuma un nou edificiu în apropierea Dunării, și cred, că în decursul lui Septemvre vor fi mu-

tați în noua locuință. Cătu îngrijire din partea statulu?! Apoi, să mai dișă cine-va, că pentru noi nu spezeză statul?!

Cându am ășit dela ai noștri, ne durea inima, că nu-i putem lua cu noi; ni-au petrecut până în pörtă, aci ne-am strâns încă odată mânila, ca și când am fi vechi cunoscuți, deși mai pe toți atunci i-am vădutu prima dată; der a deșorie sinceru, ceea ce am simțit atătu când am intrat, cătu și în timpul cătu am petrecut împreună, precum și la despărțire — nu se pôte; cine vrea să scie, mērgă la Vațu să simțescă.

Când eramu la masă cu ai noștri, și ne ospătam cu bere și păstravi, de-odată vine d-lu directoru și-lu chiamă pre d-lu G. Popu în odaia, ca să-i comunice ceva; toți eramu îngrijați, că-i ceva rău, der mai alesu la ai noștri li-era tēmă, să nu fi venit vre-unu ordinu ca să-lu mute pe d-lu Popu dintre ei. Popu ni-a comunicat, că n'a fostu nimic decătu, că sosindu-i o epistolă din Sibiu, directorul a desfăcut-o, și pentru acăsta își cere mi de scuse, căci, dice, a fostu din erore.

D-lu directoru ni-a observat, că n'ar fi iartat, ca prizonierii noștri să tracteze pe ospetii cu băuturi și mănăcări. D-lu Domide i-a răspuns, că ei erau deja la ojină, când noi am sosit, și așa ni-au invitat să gustăm și noi. Mergea vorba cam în glumă, der tragea a seriosu. Cu tôte acestea d-lu directoru se vede a fi omu de trebă, der veți, că și el se teme de cei mai mari ai lui.

Fragă.

NECROLOGU. Ana Banciu născută Blonțiu a răposat la Seliște Vinerea trecută în etate de 24 ani și alu 6-lea an alu căsătoriei, lăsându în urma sa trei copii orfan. — Fiă-i țărana ușoră!

RECTIFICARE. În articolul „Școalele medii române din Brașov” (Inștiințare) publicat în Nr. de Duminecă alu fôiei noastre, s'a strecurat o erore, în ce privește taxa didactului, pe care direcțiunea școlilor medii române din locu, ne rogă s'o emendăm în sensul următor: Didactul pentru școala reală și gimnasiul inferioru e de 7 fl., er pentru școala comercială și gimnasiul superioru de 11 fl. v. a.

DIVERSE.

O căsătorie în lumea diplomatică. Deși contele de Montholon, ministrul Franciei la Atena, ca ori-ce Francesu, nu împărtășese vederile politice ale confratelui său în diplomația, contele F. d'Ostiani, ministrul Italiei, totu la Atena, — acăsta n'a împiedecat pe celu dintai să cêră mâna fiicei celui de alu doilea. Ministrul Franciei, înainte de săvârșirea acăstei căsătorii, a cerut naturalmente autorizația guvernului francescu. I s'a răspuns, că acăsta autorizația nu i-se va acorda, decătu cu condiția de a înceta să reprezinte Franca într'o țera, unde viitorul socru reprezenta una din cele trei mari puteri, cari facu parte din tripla alianță. D-lu de Montholon nevoindu să piardă nici postul său dela Atena, unde era iubit și stimat, nici pe viitoru moștenitoru a contelui F. d'Ostiani, merse la viitorul său socru și-i ținu aprôpe acestu limbăgiu: — D-ta ești deja bătrân; ai o pozițiune în țera d-tale; ești senatoru. Retrăge-te și mergi de trăsese liniștitu la Roma, Neapole séu Florența, și cu modul acăsta imi va fi posibil și de a mă căsători cu fata d-tale și de a-mi păstra postulu. Diș și făcutu. Bătrânul diplomat italianu, care n'are decătu o singură fată — astătu d-na de Montholon — și care doria să asigure fericirea copilului său, consimți bucuros, și după celebrarea căsătoriei, elu își dete demisiunea și părăsi Atena. Astătu d-lu Montholon se află la Paris în virtutea unui concediu și se vorbesce, că i se va încredința unu altu postu.

Proprietar: Dr. Aurel Mureșianu.

Redactor: responsabilită Gregoriu Măioră.

Cursul la bursa din Viena.

Din 1 Septembrie 1894.

Renta ung. de aur 4%	124.80
Renta de corone ung. 4%	95.15
Impr. oail. fer. ung. in aur 4 1/2%	126.60
Impr. oail. fer. ung. in argint 4 1/2%	101.60
Oblig. oail. fer. ung. de ost. I. emis.	124.35
Bonuri rurale ungare	95.60
Bonuri rurale croate-slavone.	97.—
Imprum. ung. cu premii	152.—
Losuri pentru reg. Tisei si Segedin.	142.25
Renta de hartie austr.	98.75
Renta de argint austr.	98.65
Renta de aur austr.	123.80
Losuri din 1860	146.50
Actii de-ale Banței austro-ungara	1034.—
Actii de-ale Banței ung. de credit.	370.50
Actii de-ale Banței austr. de credit.	464.50
Napoleonori	9.89 1/2
Marc imp. ger.	60.95
London (lire sterlinge).	124.30
Rente de corone austr.	97.95

Concursu.

Pentru unu stipendiu universitar de 700 fl. anualu, meritu a se conferi unui tineru, care aru voi se studieze Geometria desennativu si desennulu liberu si se se califice si servescu ca profesoru la scolele medii romane gr. or. din Brasovu, Biserica Sf. Nicolae publica Concursu cu terminu pana la 3/15 Septembrie a. c.

Rugarile instruite cu tote actele justificative de lipsa voru fi adresate, pana la terminulu precitatu, la presedintele subsemnatulu comitetu parochialu.

Brasovu, 19 Aug. 1894 st. v.
COMITETULU PAROCHIALU,
al bisericei romane ort. res. dela Sf. Nicolae din Brasovu.
David Almășanu, Arseniu Vlaicu,
presedinte. secretar.

Marea Descoperire a Veacului
ELIXIRUL GODINEAU este singurul leac (fara nici o primejdie) in contra Neputintei. Vindecarea anemiilor, a Sleiștilor, etc.
INTINERIREA ȘI PRELUNGIREA VIETEI
Administrația ELIXIRULUI GODINEAU la PARIS, 7, r. Saint-Lazare.
BROȘURĂ GRATUITĂ TRIMEASĂ FRANCO DUPĂ CERERE
Se găsește ELIXIRUL GODINEAU și la BUCUREȘTI, la Ilie ZAMFIRESCU, droghist; la JASI, la D.D. Frați KONTA, farmaciști.
la Galați: STALSKI, farmacist, la Ploiești: la D-nii J. & T. CHRISTESCU, droghisți; la Roman: la D. J. WERNER, farmacist; la Tulcea, farmacia la „MINERVA.”

ABONAMENTE

LA „GAZETA TRANSILVANIEI”

Pretulu abonamentulu este:

Pentru Austro-Ungaria:

Pe trei luni	3 fl. —
Pe șese luni	6 fl. —
Pe unu anu	12 fl. —

Pentru România și străinătate:

Pe trei luni	10 fr.
Pe șese luni	20 fr.
Pe unu anu	40 fr.

Abonamente la numerele cu data de Duminecă.

Pentru Austro-Ungaria:

Pe anu	2 fl. —
Pe șese luni	1 fl. —
Pe trei luni	50 cr.

Pentru România și străinătate:

Pe anu	8 franci.
Pe șese luni	4 franci.
Pe trei luni	2 franci.

Abonamentele se facu mai ușoru și mai repede prin mandate postale.

Domni, cari se voru abona din nou, se binevoiescu a scrie adresa lamuritu și a arata și posta ultimă.

Administrațiunea „Gazetei Transilvaniei.”

Numere singuratece la 5 cr. se potu cumpera din „Gazeta Transilvaniei” librăria Nicolae Ciurcu

ISVORULU Matild de BODOK

cea mai cristalină, in acid-carbonic cea mai bogata apă minerală alcalin-acide-ferruginosă a continentulu.

Isvorū ferruginosū de primulu rangū!

Medicamentu cu cele mai strălucite succese in contra maladiilor stomaculu, in contra nervosității, in contra maladiilor cauzate din lipsa de sange și cu deosebire in contra maladiilor femeiloru etc.

Borviz de tota eleganta!

Apa minerală „MATILD” se gasește in calitate prospeta in depositulu subsemnatulu: Brasovu, strada Michail Weiss (ulița poștei) Nr. 12, in tote birturile și cele mai multe bacanii.

Pretulu unei sticle de 1 Litru (fara sticla) 5 cr.

Cu tota stima:

Administrațiunea isvorulu și depositu de exportatiune

IOSIF GYÖRGY

(Transilvania.) Bodok. (Transilvania.)

471,19-50.

Mersulu trenuriloru

pe liniile orientale ale căii ferate de statū r. u. valabilu din 1 Maiu 1894.

Budapesta-Aradu-Teiușu										Budapesta, gara de vest-Ruşava-Vercerova												
Trenu mixtu	Trenu de persón.	Trenu de persón.	Trenu de accel.	Trenu de persón.	Trenu de persón.	Trenu de persón.	Trenu de persón.	Trenu de persón.	Trenu mixtu	Orient. Expres	Trenu de persón.	Trenu de persón.	Trenu de persón.	Trenu de accel.	Trenu de persón.	Trenu de persón.	Trenu de persón.	Trenu de persón.	Trenu de persón.			
		10.—	8.05	2.15	pl.	Viena . . . sos.	6.02	7.20	3.—	8.36	11.—	9.—	9.15	4.—	pl.	Viena . . . sos.	5.50	7.02	7.05	6.45		
		8.05	1.55	10.—	↓	Budapesta . . . ↑	7.35	1.20	6.30	Vineri					pl.	Budapesta . . . sos.	6.30	10.20	2.10	1.25	8.05	
3.10	4.24	11.10	4.—	1.37	↓	Solnoeu . . . ↑	4.31	11.22	3.—	1.30	8.30	2.25	7.—	10.—	pl.	Czegled . . . { pl.	4.19	8.21		12.11	6.05	
9.10	8.42	3.55	6.05	6.10	sos.	Aradu . . . { pl.	11.30	8.20	9.45	5.18	10.30	3.41	9.21	11.15	sos.	Aradu . . . { sos.	4.04	8.13		12.06	6.—	
2.30	7.25	4.30	7.05	6.30	pl.	Glogovatu . . . ↑	11.—	8.10	8.55	7.—	10.40	3.46	9.03	11.21	pl.	Seghedint . . . { pl.	12.53	5.10	10.50	10.01	2.31	
2.44	7.42	4.42	6.40		↓	Gyorok . . . ↑	10.48		8.44	6.47	4.43	1.47	5.49	12.52	sos.	Timisoara . . . { pl.	12.26		10.45	9.53	2.11	
3.15	8.20	5.03	7.07		↓	Paulisn . . . ↑	10.25		8.20	6.18	4.49	2.12	5.55	1.30	pl.		9.20		8.55	7.50	11.—	
3.32	8.39	5.14	7.18		↓	Radna-Lipova . . . ↑	10.11	8.08	6.02	6.08	5.05	7.54	4.59		sos.							
3.58	8.58	5.32	7.50	7.35	↓	Conopa . . . ↑	9.58	7.29	5.47	6.47	6.15	8.02	5.52		pl.	Topoloveț . . . ↑	8.28	7.13	8.49	7.42	3.30	
4.30		5.50	7.58		↓	Berzava . . . ↑	9.25	7.24	5.09	6.47	7.26	8.49	6.57		sos.	Lugosu . . . ↑	7.25	5.53		6.56	1.58	
4.50		6.12	8.14		↓	Soborsint . . . ↑	9.09	7.07	4.50	6.47	8.21	9.23	7.42		pl.	Caransebesu . . . ↑	6.48	5.10		6.28	12.58	
5.40		7.—	8.51	8.56	↓	Zam . . . ↑	8.21	6.33	4.—	11.05	9.33	10.25	9.10		sos.	Teregoava . . . ↑	3.39	4.05		5.39	11.01	
		7.28	9.10	9.50	↓	Gurasada . . . ↑	7.45	6.07	5.40	11.05	11.15	11.02			pl.	Mehadia . . . ↑	4.35			4.40	8.05	
		7.54	9.50		↓	Ilia . . . ↑	7.18	5.19		11.05	11.15	11.37			sos.	Baile-Herculane . . . ↑	3.15			5.34	4.05	
		8.10	9.34	10.06	↓	Branicica . . . ↑	7.08	5.44	5.08	11.05	12.28	11.47			pl.	Toplețu . . . ↑	3.02	4.35		3.23	5.13	
		8.28	10.24		↓	Deva . . . ↑	6.44	4.42		11.05	12.39	11.59			sos.	Ruşava . . . { pl.	2.46			3.08	4.48	
		4.47	8.54	10.—	↓	Simeria (Piski) . . . ↑	6.02	5.17	4.10	11.31	12.56	12.16			pl.	Vercerova . . . ↑	2.21	4.05		2.51	4.10	
		5.04	9.08	10.11	↓	Orętie . . . ↑	6.05	5.05	3.59	11.31	11.37	1.11	12.31		sos.	Bucuresol . . . ↑	1.09	3.49		2.19		
		6.10	10.06	10.37	↓	Jibotu . . . ↑	5.09	4.40	3.18	10.37	11.45	1.20	12.40		pl.		1.—	3.40		2.10		
		6.39	10.29	12.06	↓	Vintul-de-jos . . . ↑	4.14	2.56	9.03	10.37	10.55	1.40			sos.		11.25	7.10		5.50		
		7.11	10.53	12.30	↓	Alba-Iulia . . . ↑	4.22	2.32	9.12	10.37					pl.							
		7.28	11.07	11.01	↓	Teiușu . . . pl.	4.04	3.59	2.14	8.53												
		8.13	11.54	11.10	↓		3.19	3.35	1.35	8.11	8.55											

Nota: Orele insemnate in stanga statiuniloru suntu a se ceta de susu in josu, cele insemnate indrepta de josu in susu. Numerii in cadrulu cu linii mai negrii insemnă orele de nopte.